

UTLENDINGSNEMNDA
UNE

Utlendingsdirektoratet
Asylavdeling

Deres ref:

Vår ref:

DUF 2002 007037 01 - 001

Dato

12.01.2011

Anmodning om omgjøring av Utlendingsnemndas vedtak for

borger av Russland

Klagerens foreldre søkte asyl i Norge 18.02.2002. Klageren var omfattet av søknaden.

Søknaden om beskyttelse ble endelig avslått i vedtak fra Utlendingsnemnda (UNE) av 21.03.2003. Det ble fattet separate vedtak for klagerens mor og far. Klageren var omfattet av morens vedtak. Det fremgikk uttrykkelig av vedtaket at avslaget innebar en plikt til å forlate landet frivillig. Utreisefrist ble fastsatt til 10.11.2003.

Vedtaket ble anmodet omgjort 04.04.2003. Begjæringen ble ikke tatt til følge i UNEs beslutning av 07.11.2003. UNE viser til ovennevnte vedtak og beslutning for tidligere sakshistorikk, rettsregler og begrunnelser. Den tidligere fastsatte utseisefrist 10.11.2003 ble fastholdt.

Klagerens foreldre tok 13.11.2003 ut stevning med påstand om at UNEs vedtak var ugyldige.

Familien ble registrert forsvunnet fra Bjørneåsen asylmottak 25.11.2003.

UNE samtykket 22.01.2004 til utsatt iversetting av vedtakene inntil det forelå avgjørelse fra Oslo tingrett. Det ble vist til at inngitt stevning og begjæring om midlertidig forføyning skulle behandles for Oslo tingrett 11.-12.02.2004.

Klageren og hennes foreldre møtte i retten og avga forklaring.

Ved Oslo tingretts dom av 08.03.2004 ble UNEs vedtak av 21.03.2003 funnet gyldig. Dommen ble ikke påanket.

I brev av 08.09.2010 fra advokat Brynjulf Risnes ble det vist til UNEs vedtak av 21.03.2003, og bedt om særskilt omgjøring for datteren (klageren). Det ble vist til at klageren var 16 år gammel ved ankomst til Norge, at hun i Norge kun har vært en del av foreldrenes søknader, og at hennes sak ikke

UTLENDINGSNEMNDA

Besøksadresse: Stenersgata 1 B/C
Postboks 8165 Dep. 0034 Oslo

Tlf: 21 08 50 00 Faks: 21 08 50 01
Internett: <http://www.une.no>

Org.nr: 9820 19095
Bank: 7694.05.02302

har vært undergitt noen selvstendig behandling. Det ble derfor anført at det er viktig at hennes bakgrunn før ankomsten til Norge kommer frem i saken.

Det ble vist til at klageren har oppholdt seg i Norge siden februar 2002, og anført at selv om størstedelen av klagerens opphold har vært ulovlig, kan dette ikke lastes klageren, da hun ankom landet som mindreårig i følge med sine foreldre. Det ble anført at hele hennes opphold må sees i lys av dette, og tillegges full vekt ved avveiningene i saken. Det ble særlig vist til barnekonvensjonen, og praksis hva gjelder vekting av barns opphold i riket.

Det ble videre anført at klageren aldri har hatt noen selvstendig kontakt med sitt hjemland, og at hennes eneste kontakt med hjemlandet og hjemlandets språk er via foreldrene. Det ble opplyst at også de har oppholdt seg i Norge i hele perioden. Det ble anført at klageren per i dag ikke har noen annen tilknytning til Russland enn at hun behersker russisk språk. Det ble vist til at det er ca. 13 år siden hun bodde på sitt hjemsted i Nord-Ossetia, at hun var 12 år gammel da hun forlot hjemstedet, og at hun ikke har hatt noen kontakt med Russland etter ankomst til Norge.

Videre ble det vist til at klageren har opparbeidet seg en svært sterk tilknytning til Norge, hvor hun blant annet har gjennomført videregående skole, samt bachelor- og mastergrad ved Universitetet i Trondheim. Videre ble det vist til at hun har deltatt i frivillig organisasjonsarbeid og en rekke andre aktiviteter i det norske samfunnet.

Avslutningsvis ble det vist til sakens spesielle karakter, og anført at innvandringspolitiske hensyn bør tillegges mindre vekt i denne saken. Det ble anført at klagerens vanskelige bakgrunn, hennes unge alder ved ankomst, hennes usedvanlig sterke integrering i Norge, samt hennes tapte tilknytning til hjemlandet tilsier at hun innvilges oppholdstillatelse etter utlendingsloven § 38.

Vedlagt anmodningen om omgjøring fulgte blant annet kopi av vitnemål av 03.12.2007 og av 26.06.2009 fra NTNU, hvor det fremgår at [redacted], født 30.05.1985 har blitt tildelt henholdsvis Bachelor i samfunnsvitenskapelige fag og Master i tverrfaglige kulturstudier. Vedlagt fulgte videre kopi av attest av 31.10.2008 fra StatoilHydro hvor det fremgår at hun har utført prosjektarbeid hos StatoilHydro i 2008, samt diverse attester fra frivillig arbeide hun har deltatt i.

I telefaks av 09.09.2010 fra advokat Risnes ble det bedt om utsatt iverksetting.

I telefaks av 13.09.2010 fra advokat Risnes ble vist til at grunnen til at det ikke ble fremmet ny søknad, men i stedet fremsatt en anmodning om omgjøring av vedtaket i morens asylsak, var at klagerens sak formelt er å anse som en direkte forlengelse av denne.

I epost av 18.09.2010 fra presseansvarlige Hanne Horgen på vegne av styret ved Studentersamfundet i Trondhjem fulgte en pressemelding fra styret. Studentersamfundet uttalte der sin fulle støtte til klageren og krevde at regjeringen må innføre amnestiordninger for lengeværende papirløse flyktninger.

Som vedlegg til brev av 20.09.2010 oversendte redaktør Heidi Norland i Pax forlag to eksemplarer av boken "Ulovlig norsk", som nylig ble utgitt på forlaget. I boken beskriver klageren sin situasjon som asylsøker uten lovlig opphold i Norge.

UNE har ikke samtykket i utsatt iverksetting.

UNEs vurdering:

Ny utlendingslov av 15.05.2008 med tilhørende forskrifter trådte i kraft 01.01.2010. I tråd med alminnelige forvaltningsrettslige prinsipper vil sakene i utgangspunktet bli avgjort i medhold av de regler som gjelder på avgjørelsestidspunktet. Det vises til forskriftens § 20-5, hvor det fremgår at saker

som er eller kommer til behandling ved ikrafttredelsen av forskriften skal avgjøres etter ny utlendingslov og forskrift, med mindre annet er særskilt fastsatt.

Innledningsvis bemerkes at utlendingsmyndighetene ikke har mottatt noen orientering fra klageren om bopel eller oppholdssted etter at hun ble registrert forsvunnet fra asylmottak 25.11.2003. Heller ikke i forbindelse med omgjøringsanmodningen er det opplyst overfor norske utlendingsmyndigheter hvor klageren oppholder seg. Dette utgjør et brudd på utlendingsloven, jf utlendingsloven av 2008 § 19 annet ledd, hvor det fremgår at utlendingens plikt til å gi melding til myndighetene gjelder frem til utlendingen har forlatt riket.

UNE bemerker videre at en anmodning om omgjøring normalt vil bli avvist uten realitetsbehandling dersom en utlending ikke har kjent oppholdssted i Norge. Etter en konkret vurdering har UNE kommet til at omgjøringsanmodningen likevel tas til realitetsbehandling.

Det sentrale ved søknad om asyl er anført beskyttelsesbehov i henhold til flyktningskonvensjonen art. 1 A og utlendingsloven § 28. Ved UNEs tidligere vedtak av 21.03.2003 ble søknad om asyl avslått. For ordens skyld påpekes det at selv om det tidligere ikke har vært fattet separat vedtak for klageren, så har forhold som særskilt vedrører henne vært sett hen til og vurdert i morens sak.

Det har ikke fremkommet nye opplysninger som tilsier at klageren likevel har et beskyttelsesbehov. Det vises til at det heller ikke er fremsatt nye opplysninger om klagerens anførte beskyttelsesbehov i omgjøringsanmodningen av 08.09.2010. UNE kan heller ikke se at det har funnet sted endringer i Russland siden vedtaket av 21.03.2003 ble fattet som tilsier at russiske borgere på generelt grunnlag er vernet mot retur til hjemlandet. Det er heller ikke opplyst om individuelle forhold knyttet til klagerens situasjon som kan tilsi at hun er vernet mot retur. Etter UNEs vurdering foreligger det ikke omstendigheter som nevnt i lovens § 28 første ledd.

Når vilkårene for asyl ikke er oppfylt, skal UNE etter lovens § 28 syvende ledd vurdere om klageren skal gis tillatelse etter lovens § 38, dvs. "opphold på humanitært grunnlag".

Etter lovens § 38 kan oppholdstillatelse gis når sterke menneskelige hensyn taler for det, eller når utlendingen har særlig tilknytning til riket. For å avgjøre om det foreligger sterke menneskelige hensyn, skal det foretas en totalvurdering, jf. annet ledd der det blant annet kan legges vekt på om klageren er mindreårig uten forsvarlig omsorg ved retur, jf. bokstav a, det foreligger tvingende helsemessige forhold som gjør at utlendingen har behov for opphold i riket, jf. bokstav b eller det foreligger sosiale eller humanitære forhold ved retursituasjonen som gir grunnlag for tillatelse, jf. bokstav c.

Ved vurderingen kan det legges vekt på innvandringsregulerende hensyn, herunder mulige konsekvenser av omfanget av søknader på liknende grunnlag, de samfunnsmessige konsekvensene, hensynet til kontroll og hensynet til respekt for lovens øvrige regler, jf. § 38 fjerde ledd.

Etter forskriftens § 8-1 jf. lovens § 38, skal det foretas en vurdering av søkerens individuelle situasjon. Det er ikke avgjørende hvilken nasjonalitet, jf. lovens § 30 første ledd bokstav c, søkeren tilhører, eller hvilket geografisk område han eller hun kommer fra, men hvilke forutsetninger den enkelte søkeren har for å returnere til hjemlandet.

Etter forskriftens § 8-12 er det som hovedregel et vilkår for oppholdstillatelse at det er lagt frem dokumentasjon på identitet, jf. lovens § 83 tredje ledd. Klagerens foreldre fremla ingen dokumentasjon på sin identitet da de søkte om asyl i Norge. UNE mottok imidlertid russisk innenriks- og utenrikspass for klagerens mor 19.12.2003, oversendt fra Utlänningsverket i Finland hvor klagerens foreldre tidligere hadde søkt om asyl og fremlagt nevnte pass. Klageren var innført i morens utenrikspass. I passene som ble fremlagt for finske myndigheter stod imidlertid moren og klageren oppført med en andre navn enn de har oppgitt overfor norske utlendingsmyndigheter.

I omgjøringsbegjæringen vises det særlig til klagerens lange oppholdstid i Norge, tilknytning ved at hun har gjennomført utdanning her, at hun har bred kontakflate og er godt integrert, samt at hun ikke lenger har noen tilknytning til Russland.

UNE ser at klageren, gjennom nærmere 9 års opphold i Norge, har opparbeidet en sterk faktisk tilknytning til Norge. Selv om klageren skulle anses å ha en slik særlig tilknytning til riket som nevnt i utl § 38 første ledd, taler innvandringsregulerende hensyn med tyngde for at tillatelse ikke bør gis, jf § 38 fjerde ledd.

Det vises til at klageren aldri har hatt oppholdstillatelse i Norge. Med unntak av den korte perioden det ble samtykket i utsatt iversetning i påvente av Oslo tingretts avgjørelse, har klagerens opphold i Norge etter endelig avslag på asylsøknaden og den påfølgende utreisefrist 10.11.2003 vært ulovlig.

Praksis viser at langvarig opphold i seg selv som hovedregel ikke danner grunnlag for tillatelse i Norge. Selv når et opphold har vært lovlig, eventuelt med perioder med tillatelse, kreves det etter praksis at oppholdet har vært svært langvarig for at oppholdstiden i seg selv skal få avgjørende betydning og kunne begrunne en tillatelse. Når et opphold i riket er ulovlig, vil oppholdstiden alene som et helt klart utgangspunkt ikke kunne begrunne at det gis tillatelse. UNE kan ikke se at det foreligger omstendigheter som tilsier at klagerens sak kan vurderes annerledes enn det som følger av praksis i andre saker. Det vises for øvrig til utlendingsloven § 90 som forutsetter at man forlater riket etter et endelig avslag, og unnlater man å gjøre dette vil det innebære et brudd på utlendingsloven. Lovens system er videre slik at jo lenger det ulovlige oppholdet er, jo grovere er bruddet på utlendingslovens bestemmelser. Hensynet til respekten for lovens øvrige regler tilsier dermed at tillatelse ikke gis i slike tilfeller, jf § 38 fjerde ledd bokstav d.

UNE har sett hen til at klageren var 16 år da hun ankom riket sammen med sine foreldre, og har forståelse for at hun som mindreårig ikke kunne ventes på egen hånd å rette seg etter UNEs vedtak og forlate landet når foreldrene ikke gjorde dette. Ut fra de identitetsopplysningene som er gitt overfor norske myndigheter, fylte klageren 18 år den 30.05.2003. Etter dette har hun som voksen hatt en selvstendig plikt til å rette seg etter norske myndigheters avgjørelse. Klageren har således hatt en personlig plikt til å forlate riket fra mai 2003, uavhengig av foreldrenes valg.

På bakgrunn av opplysninger som har fremkommet gjennom media fra klageren selv, herunder hennes egen bokutgivelse, legges det til grunn at klageren hele tiden har vært klar over at hun pliktet å forlate riket og at videre opphold var ulovlig. Klageren kan således ikke anses å ha hatt noen berettiget forventning om å få bli i Norge.

For ordens skyld bemerkes at klageren (og hennes foreldre) ikke var omfattet av den midlertidige forskriften av 15.07.2004 om lengeværende barn (barn som hadde vært mer enn 3 år i riket) og hun var heller ikke omfattet av Arbeids- og inkluderingsdepartementets instruks av 31.08.2006 om å stille barnesaker i bero i påvente av en forskriftsendring, eller den senere forskriftsendringen da § 21 bokstav b i utlendingsforskriften av 1990 trådte i kraft 01.06.2007, med følgende ordlyd:

Ved vurderingen av sterke menneskelige hensyn etter utlendingsloven (av 1988) § 8 annet ledd (tilsvarende nåværende lovs § 38), skal barns tilknytning til riket tillegges særlig vekt.

UNE finner på denne bakgrunn ikke at klagerens oppholdstid i riket etter utreisefristens utløp bør tillegges vekt i vurderingen av om hun skal gis oppholdstillatelse etter utlendingsloven § 38. Så vel hensynet til likebehandling som hensynet til respekt for lovens øvrige regler taler mot dette, jf ovenfor.

Det vises videre til at en innvilgelse i denne saken, begrunnet ut fra tilknytning opparbeidet under langvarig ulovlig opphold, vil kunne oppfattes som et signal om at utlendinger som ikke overholder den lovbestemte plikten til å forlate riket etter endelig avslag på sikt likevel kan oppnå en tillatelse på grunn av lang oppholdstid, og derved komme gunstigere ut enn utlendinger som innretter seg lojalt til norske myndigheters lovlig fattede vedtak. Et slikt signal vil kunne føre til at andre utlendinger velger å se bort fra utreiseplikten i håp om på sikt å oppnå en tillatelse som følge av det ulovlige oppholdet, jf også utlendingsloven § 38 fjerde ledd bokstav a.

UNE kan heller ikke se at det foreligger sterke menneskelige hensyn som tilsier at klageren gis tillatelse etter utlendingsloven § 38. Det foreligger ikke opplysninger som tilsier at klageren vil være spesielt sårbar ved retur. Det vises til at hun behersker russisk, og at hun er en åpenbart ressurssterk, arbeidsfør ung kvinne med høyere utdanning og arbeidserfaring. Det foreligger heller ikke opplysninger om andre sosiale eller humanitære forhold ved retursituasjonen som tilsier at hun gis tillatelse etter denne bestemmelse.

Anførsler om manglende nettverk ved retur, herunder at klageren ikke kan påregne bistand fra familie eller annet nettverk, kan av kontrolltekniske hensyn i utgangspunktet ikke tillegges vekt ved vurderingen, jf. § 38 fjerde ledd bokstav c. Det vises til uttalelser i Ot.prp. nr. 75 (2006-2007) s. 154.

Etter UNEs syn taler således innvandringsregulerende hensyn med styrke mot å innvilge en tillatelse i klagerens sak. Som vist til ovenfor anses som utgangspunkt ikke tilknytning opparbeidet under ulovlig opphold å gi slik særlig tilknytning til riket som kan danne grunnlag for tillatelse etter utlendingsloven § 38. Dette er dessuten forhold som gjør seg gjeldende i en rekke saker av liknende karakter, og kan derfor ikke tillegges avgjørende vekt, jf. lovens § 38 fjerde ledd bokstav a.

Det vises videre til at klageren gjennom langvarig ulovlig opphold har overtrådt utlendingsloven § 55, jf. utlendingsloven av 1988 § 6. Grunnvilkåret for å utvise klageren etter lovens § 66 bokstav a er derfor oppfylt. UNE har for øvrig merket seg at klageren selv offentlig har opplyst at hun har arbeidet og studert i Norge, til tross for at hun ikke har hatt tillatelse. Hensynet til respekten for lovens øvrige regler tilsier derfor at tillatelse ikke bør gis, jf. lovens § 38 fjerde ledd bokstav a og d.

For ordens skyld presiseres at Barnekonvensjonen ikke får anvendelse i saken, ettersom klageren i henhold til egne opplysninger ble myndig 30.05.2003. UNE kan heller ikke se at resultatet vil være i strid med Norges øvrige konvensjonsforpliktelser.

Etter en samlet vurdering av ovenstående mener UNE at det ikke foreligger slike sterke menneskelige hensyn eller slik særlig tilknytning til riket som kan gi grunnlag for å innvilge oppholdstillatelse etter nevnte bestemmelse.

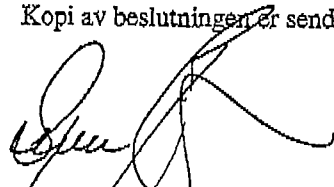
Det vises for øvrig til begrunnelsene i tidligere vedtak og beslutning i morens sak, og dette svaret på omgjøringsanmodningen må sees i sammenheng med disse.

Vedtaket må påregnes effektivt dersom klageren ikke forlater landet frivillig. Det gjøres særskilt oppmerksom på at utlendinger i henhold til lovens § 55 må ha tillatelse til opphold og arbeid i riket, og at opphold uten tillatelse kan danne grunnlag for utvisning, jf. lovens § 66 første ledd bokstav a.

Omgjøringsanmodningen er avgjort av nemndleder etter forberedelse av sekretariatet, da saken ikke byr på vesentlige tvilsspørsmål, jf. lovens § 78 tredje ledd første punktum.

Beslutningen er sendt Politiets utlendingsenhet (PU) for underretning av klageren og advokaten, jf. forvaltningsloven §§ 12 og 27 første ledd tredje punktum, og for oppfølging. Det vises til tidligere fastsatt utreisefrist. Det er ikke gitt adgang til å oppholde seg i riket mens anmodningen om omgjøring behandles. Klageren oppholder seg derfor ulovlig i riket. Tidligere vedtak kan effektiviseres uten ytterligere forvarsel.

Kopi av beslutningen er sendt UDI til orientering.

Synve Fosse Opsahl
nemndleder